

DE BEVROREN GLAZEN DOODKIST

(The frosted glass coffin)

Eenakter

door

TENNESSEE WILLIAMS

vertaling

Otto Plat

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BEVROREN GLAZEN DOODKIST - THE FROSTED GLASS COFFIN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **TENNESSEE WILLIAMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Een; man

Twee; man

Drie; man

Mevrouw Een (Betsy)

Kelsey

DECOR:

Het toneel stelt voor de straatgevel van een van die goedkope hotels in de wijk Dallas Park in de binnenstad van Miami. Dit hotel, dat de naam 'Ponce de Leon' draagt, wordt nagenoeg uitsluitend bevolkt door gepensioneerde oude mensen, van wie er nauwelijks een jonger dan zeventig jaar is. Recht aan de overkant van de straat bevindt zich een zeer populaire cafetaria, waar alle prijzen een of twee cent lager liggen dan in andere restaurants. Deze is slechts geopend van 7.30 tot 9.30 uur voor het ontbijt, van 12.00 tot 14.30 uur voor de lunch en van 17.30 tot 20.00 uur voor de avondmaaltijd. De gerechten vallen bij de oude mensen in de smaak, evenals de prijzen, maar de capaciteit van de cafetaria is niet groot genoeg voor alle bezoekers, zodat er gedurende op zijn minst een half uur, en soms gedurende meer dan een uur, voor de deuren opengaan voor een van deze drie dagelijkse etenstijden, een rij staat op het trottoir voor de ingang van de cafetaria. Deze rij wordt door de oudjes in 'Ponce de Leon' uit de hoogte gadegeslagen. Zij zouden zich er nooit toe verlagen te gaan staan wachten tot ze worden binnengelaten, zelfs als deze hooghartigheid hen dwingt, genoeg te nemen met een minder gunstige tafel, wanneer ze tenslotte naar binnen gaan. De ingang van 'Ponce de Leon' ligt onmiddellijk aan het trottoir; aan de ene zijde staan een bank en een rieten stoel, aan de andere zijde een zelfde rieten stoel.

Het is omstreeks 7.10 uur op een dag in maart; het licht van de ochtend is zinkwit en zeer intens: het wist de kleuren uit van vrijwel alles, wat zich op het toneel bevindt. Het doet denken aan bevroren glas. Vier van de vijf rollen in het stuk worden slechts aangeduid met een nummer, behalve als hun naam wordt vermeld in de tekst. Twee en Drie, oude mannen, komen samen het hotel uit en gaan op de bank zitten. Twee is bijna tachtig en Drie is die mijlpaal gepasseerd. Ze worden gevolgd door Een, ook een oude man. Hij voelt zich een weinig boven zijn boezemvrienden verheven, omdat hij eens burgemeester van een stadje in de Carolina's is geweest. Hij is vóór in de zeventig. Zijn manier van doen kan worden omschreven als vriendelijk neerbuigend.

EEN: Mogge, jongens.

TWEE: Ja, we weten, dat het morgen is.

EEN: Mijn vrouw keek net uit het raam van onze huiskamer...

(pauzeert om een sigaar op te steken)

TWEE: En wat zag ze uit het raam van jullie huiskamer?

EEN: Het viel haar op, dat Dixie Mammy er vanochtend niet is aan de overkant om de bel te luiden voor het ontbijt. Ze zei tegen me: "Claude, denk je dat Dixie Mammy het slachtoffer is geworden van hun nieuwe bezuinigingsprogramma?"

TWEE: Ik weet er alles van en ik heb mijn inlichtingen van Dixie Mammy zelf. Je weet, ik stop haar altijd een stuiver of een dubbeltje toe, als we weggaan na het avondeten, omdat ze een fatsoenlijk zwartje is van de ouwe stempel, uit Georgia, dus ze zei tegen me, gisteravond, toen ik haar een dubbeltje toestopte: "Meneer Sikes, ik kom morgenochtend niet naar buiten, tot vlak voor de deuren opengaan voor het ontbijt." Ik vroeg: "Hoe dat zo, Mammy?" En ze legde me uit, dat een stel ziekelijke ouwe mensen, die niet meer van hun bed komen, hier in 'Ponce de Leon' verschrikkelijk aan het lamenteren zijn geweest, omdat ze een half uur voor de cafetaria opengaat, de bel luidt. Ze zegt, dat ze er over geklaagd hebben, dat ze door de bel voor het ontbijt te vroeg wakker worden.

EEN: Ah, dus daarom verschijnt ze vanmorgen zo laat.

TWEE: Dat is de verklaring, die ik gisteravond uit de eerste hand heb gekregen.

EEN: Die ouwe bedlegerige klagers moesten dankbaar zijn voor alles wat ze 's morgens wakker maakt, vroeg of laat. Ze moesten zich eigenlijk verdomd gelukkig voelen, dat het niet de trompet van Gabriël is.

TWEE: Nou ja, laten we eerlijk zijn. Sommigen van die ouwetjes die niet meer van hun bed komen, doen geen oog dicht voor de nacht bijna

om is.

EEN: Dat weet ik, dat begrijp ik wel, maar Betsy en ik hebben er gisteravond over zitten praten, of we er niet beter aan zouden doen, psychologisch gezien, te verhuizen naar een ander hotel, dat niet zo barstensvol zit met geriatrische gevallen. Al die sterfgevallen hier maken Betsy neerslachtig. Ze heeft het gevoel, dat het ons een beetje zou opmonteren, als we een tweekamerappartement zouden nemen in een hotel, dat niet zo veel lijkt op een laatste schuilplaats voor bejaarden en stervenden, de crepeergevallen en mensen die niet meer van hun bed komen.

TWEE: Hoe jong denkt ze, dat ze is?

EEN: Betsy is een allemachtig levendige ouwe meid van in de zestig.

TWEE: O, ze is levendig, als levendig hetzelfde is als luidruchtig, en als luidruchtig hetzelfde is als levendig. En dat geldt voor jou ook.

EEN: Je praat, alsof je met je verkeerde been uit bed gestapt bent.

TWEE: Ja. Nou, waar is de petitie tegen de prijsverhoging van Dixie Mammy's Kitchen?

EEN: O, ja. Die heb ik aan Betsy gegeven om er de ouwe dames mee te bewerken. Ik heb de namen van alle ouwe mannen op die petitie bij elkaar gekregen en Betsy is bezig om de namen van alle ouwe vrouwen er op te krijgen. En we doen een aanhangsel bij de petitie met een vergelijking van de nieuwe prijzen bij Dixie Mammy's Kitchen met de prijzen van precies dezelfde gerechten, die volgens de Consumenten Index redelijk zijn, en dat scheelt een paar cent op elk gerecht.

TWEE (*tegen zijn zin geïmponeerd*): Zo.... De eigenaar van Dixie Mammy's zal er niet veel belangstelling voor hebben, tenzij het in de kranten komt, of als het aantal bezoekers plotseling terugloopt.

EEN: Zo. Nou, laten we eens kijken, hoeveel er vanochtend in de rij staan voor het ontbijt. (*loopt naar het proscenium, terwijl hij met half toegeknepen ogen in het zinkwitte en nog tamelijk vage licht van de vroege maart-ochtend tuurt*)

DRIE (*die hardhorend is*): Wat? Wat?

TWEE: Er staan er net zo veel in de rij als anders.

DRIE: Wat? Wat?

EEN: Ik verwed er mijn laatste dollar om, dat de rij voor het ontbijt morgen heel wat kleiner is, als de prijsverhoging ingaat. Daarom interesseert het me, hoeveel er precies staan, vanochtend om ... (*raadpleegt zijn zakhorloge*) om zeven uur tien. Omdat ik morgen om zeven uur tien hier naar buiten kom om te kijken, hoeveel er weggebleven zijn, en ik wil met je wedden, dat de rij, de seniele brigade, geslonken zal zijn tot een fractie van wat hij nu is. Mmhmm.

Vijfendertig zijn het er vanochtend en zoals gewoonlijk staat juffrouw De Looper van Hotel Seminole vooraan in de rij om naar binnen te dringen, als ze de deuren opendoen. Juffrouw De Looper is eigenlijk meer juffrouw De Schuifelaar, dat is een goeie naam voor haar. Maar ze schuifelt hard genoeg om bijna altijd als eerste in de rij te staan, de seniele brigade, voor die dubbele kop koffie van zeven cent. Maar morgen, als die kop koffie negen cent wordt, plus een stuiver voor de tweede, die gratis geweest is - die hoort erbij - dan betwijfel ik of juffrouw De Looper... hè, hè, ik bedoel, juffrouw De Schuifelaar, ook zo'n haast heeft om daar binnen te komen. Waarachtig, ik wed, dat ze vanaf morgen op haar hotelkamer poederkoffie gaat drinken.

TWEE: Nee, dat doet ze niet. De prijs van poederkoffie is ook omhoog gevlogen en ouwe juffrouw De Looper heeft geen kookhoek in Seminole.

EEN: Ze heeft toch warm water in de badkamer?

TWEE: Ouwe juffrouw De Looper heeft geen privé-badkamer.

EEN: Nou, dan denk ik, dat ze gewoon zal moeten leven met de prijsverhoging bij Dixie Mammy's. Hoeveel gaan de wentelteefjes morgen omhoog?

TWEE: Dat weet ik niet, maar ik weet wel, dat een bord havermout met melk je morgen elf cent gaat kosten, en dertien cent, als je het half om half met room neemt, en een kaneelbroodje, dat ik altijd bij mijn koffie en mijn pap neem, wordt zelfs een stuiver duurder. Dixie Mammy's heeft bij mij afgedaan. Je krijgt me daar niet meer naar binnen, zelfs al word ik honderd.

EEN: Je bedoelt, als je volgend jaar nog in het land der levenden bent.

TWEE: Ik leef nog volgend jaar en ik ben nog op geen stukken na honderd, meneer.

EEN: Maak je niet kwaad. Ik stak maar een beetje de gek met je.

TWEE: Steek de gek met jezelf, niet met mij. Jij bent niet veel jonger, ouwe.

EEN: Jongen, neem het niet persoonlijk op, maar bij een man is het eerste teken van seniliteit, dat hij zijn gevoel voor humor verliest, en tussen seniliteit en leeftijd bestaat minder correlatie dan de mensen wel denken. Het heeft meer te maken met de toestand van de slagaderen in de hersenen, de omvang van de ingetreden cerebrale arteriosclerose (aderverkalking in de hersenen) en hoe ver die gevorderd is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto